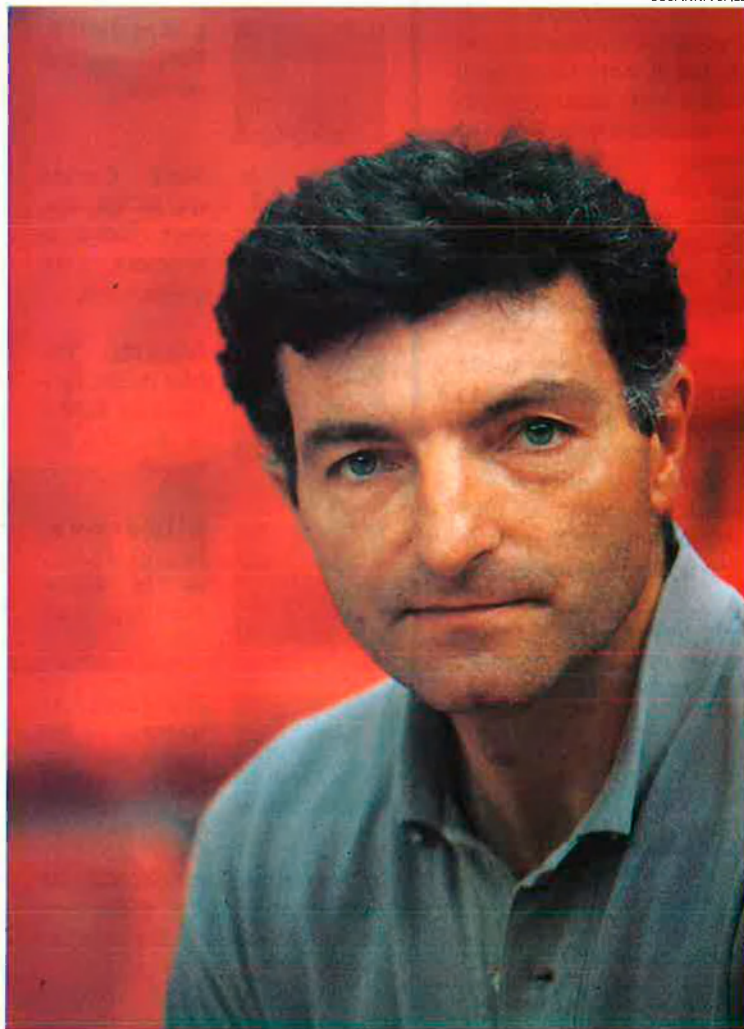

● “No surten bons jugadors de casa”

És l'home rècord del bàsquet català. Joan Creus (Ripollet, 1956), base del TDK Manresa, fa quaranta-un any aquesta setmana i els fa jugant al màxim nivell. Secret? Estimar l'esport de la seva vida amb la mateixa intensitat que el primer dia.

Quan Joan Creus va debutar a primera divisió, fa vint-i-dos anys, el dictador encara signava penes de mort. Després de dues dècades, i més de set-cents partits i nou mil punts a l'esquena, continua al peu del canó. Quatre ciutats catalanes (l'Hospitalet, Granollers, Barcelona i Manresa) s'han beneficiat del joc d'un base que ja és patrimoni del bàsquet del nostre país.

SUSANNA SÁEZ

—Durant uns quants anys va ser director de l'escola de bàsquet de Granollers. Quin és el millor consell que donaria a un nen que entra al món de l'esport?

—Els deia que si escollien un esport, en aquest cas el bàsquet, era per decisió pròpia i, per tant, perquè els agradava molt. Els recomanava que no es preocupessin només de pensar si mai arribarien a jugar a la màxima competició, sinó que gaudissin del moment actual.

—Però quan veiem l'esport tan mercantilitzat i farcit de milions, els més petits s'ho creuen encara, això que la cosa important és de participar-hi?

—Tampoc no crec que la cosa important sigui de participar-hi, sinó de fer una cosa que t'agradi. La situació de l'esport que em plantejes només afecta unes quantes modalitats en les quals has de ser molt bo per a triomfar. L'objectiu de l'esport és d'il·lusionar-te amb el que fas i no pensar en la condició econòmica, que et pot marcar massa. Si mires massa els diners, perilles d'acabar fent una cosa que no t'agrada i, si no li agrada el seu esport, un esportista no té res a fer-hi.

—El preocupa el futur del bàsquet català, vista la normativa actual sobre la presència de forasters i de jugadors comunitaris?

—Em preocupa el futur del bàsquet, però no pas per la “sentència Bosman” o pels tres americans, sinó perquè no surten jugadors de casa. Sí que és veritat que els de fora obstaculitzen una mica que els d'aquí puguin sortir, però és que tampoc no hi ha joves per a capgirar aquesta situació. No hi ha jugadors que, a curt termini, puguin arribar a la selecció, que anirà fent uns resultats més dolents en competicions internacionals. El futur immediat no és gaire clar, no.

—Llavors, que no surtin Epis, Creus o Margalls, de qui és reponsabilitat?

—De tothom, però realment el que s'ha deixat de banda és la situació del planter: d'ençà que el nen comença, de ben petit, fins a juvenil, als setze o disset anys. Es en aquesta franja d'edat en què més s'ha d'incidir, sobretot en tècnica individual. Em penso que de petit ja es perd l'esperit competitiu que caracteritza no solament el bàsquet sinó qualsevol esport.

A més, no hem d'oblidar que la societat ha canviat i la gent no se sacrifica tant com abans. I si es dediquen menys hores al bàsquet és perquè hi ha unes altres coses a fer.

—*Què ha canviat del bàsquet des que vostè va començar, fa vint-i-dos anys, fins ara?*

—Ha canviat sobretot en l'aspecte tàctic. Abans es jugava d'una manera més despreocupada i improvisada, sobretot en atac, i en canvi ara això no es pot fer perquè, amb l'anàlisi dels partits que gràcies al vídeo fan tècnics i *scoutings*, arriba un moment que se sap tot de l'altre equip. A diferència d'abans avui dia tot és estudiat. I compte, que a mi, m'agrada més com va ara!

—*El bàsquet va viure un moment d'esplendor després dels Jocs Olímpics de Los Angeles, l'any 1984, però després han vingut anys de crisi. Es tractava d'un gegant amb peus de fang?*

—La desaparició del Granollers, l'any 1993, és el millor exemple d'aquest fet. Llavors van desaparèixer més equips, com el del Ferrol o el Saragossa. Em penso que aquests clubs no haurien d'haver desaparegut mai, perquè no solament eren importants sinó que eren tradicionals, condició que, en bàsquet, crec que és molt important. Encara que hi hagi èpoques bones o dolentes els clubs amb tradició són els que normalment es mantenen sempre. Granollers era una plaça petita, però Saragossa era una plaça gran, i va desaparèixer per malgastar o, millor dit, perquè van invertir més del que es podia. Foren exemples clars de com no s'han de fer les coses.

—*Potser la problemàtica va venir del fet que el bàsquet es va voler equiparar al futbol, el monstre milionari esportiu d'aquest país?*

—Em penso que el futbol no ha fet mal al bàsquet perquè van per camins diferents. El bàsquet no es pot plantejar mai la possibilitat d'atrapar el futbol, però hi va haver un moment que el futbol anava baix i el bàsquet pujava, la cosa era més igualada i els joves practicaven més el bàsquet a l'escola que no pas el futbol. Ara el futbol, que és a dalt de tot, té uns ingressos de televisió molt importants, més alts que no pas abans, i en canvi el bàsquet, tot i la publicitat de la gent que el practicava, no va aconseguir que augmentessin mai, i aquí va ser l'error. Però fins i tot em penso que ens podem beneficiar del *boom* del futbol sense arribar a les seves xifres, però sí superant les que tenim ara.

—*La poca assistència de públic als partits de la selecció espanyola de l'Europeu disputat a Catalunya aquest estiu s'ha d'atribuir a qüestions esportives o més aviat polítiques?*

—Crec que la qüestió política no va afectar i, a més, contra allò que s'ha dit moltes vegades, crec que el cinquè lloc de l'Europeu amb la selecció que tenim és molt bon resultat. Classificar-se més amunt és impossible i, en canvi, quedar més enrere sí que ho és, si tenim en compte les seleccions que hi ha pel panorama europeu. També fou una llàstima esperar que tot el joc de la selecció hagués de passar pel Roberto Duenas, l'home salvador.

TDK Manresa, la feina ben feta

La plena identificació entre la ciutat de Manresa i el Bàsquet Manresa SAE és un exemple clar que l'anomenat esport rei, el futbol, no sempre marca la dinàmica esportiva d'una població. Casos com el d'Igualada amb l'hoquei patins, Granollers amb l'handbol, Sant Boi amb el rugbi, Puigcerdà amb l'hoquei gel, Terrassa amb l'hoquei herba i Girona o Badalona amb el bàsquet adveren aquesta teoria. Manresa, capital del Bages, viu des de fa anys una mena de somni permanent concentrat al Nou Congost, un modern pavelló estrenat l'11 de setembre del 1992. Aquests darrers anys, a les bones classificacions a la Lliga ACB, s'hi ha d'afegir la consecució dels dos primers títols de la història del club: la Copa del Rei, el febrer del 1996, i la Lliga Catalana, aquest estiu a Girona. L'equip manresà és a la màxima categoria del bàsquet del país des del 1968, privilegi que només ha perdut en dues ocasions (1969 i 1984). Pel Congost han passat jugadors de molt de renom, com els internacionals Joan Martínez, Josep M. Jofresa i el nord-americà George Gervin, el millor jugador de la NBA a les darreries dels anys 70. El club, que des del 1986 patrocina la firma TDK, es va convertir en societat anònima esportiva fa cinc anys, i actualment ja té 950 accionistes i 2.500 abonats. El consell d'administració ha sabut rendibilitzar òptimament el pressupost de l'entitat, un dels més baixos de la competició (358 milions de pessetes), gràcies a l'encert a l'hora de fitxar jugadors nord-americans, escollir tècnics i, és clar, el "factor Creus". Des de fa quatre anys el TDK Manresa disputa competicions europees. El bàsquet, sens dubte, és aquests darrers anys el millor ambaixador de la capital del Bages. **J. F.**

—*És veritat que el seleccionador Lolo Sainz li va telefonar per demanar-li que tornés a la selecció?*

—Sí, és cert. Em va telefonar el novembre de l'any passat, i vam fer un canvi d'impressions, em va preguntar com em trobava, però jo li vaig dir que la meua època a la selecció ja havia passat.

—*El TDK Manresa viu un miracle esportiu, econòmic i social constant des de fa anys. Ha pensat que algun dia el somni es pot acabar?*

—Crec que per sort a Manresa toquem bastant de peus a terra i la millor prova n'és que, després dels èxits que hem obtingut, continuem tenint el tercer o quart pressupost més baix de la lliga, que vol dir que el club no gasta més d'allò que es pot permetre. I si amb això continuen els èxits esportius millor que mi-

JOAN CREUS, L'HOME RÈCORD

TRAJECTÒRIA

(fins el 16/11/97)

		PARTITS	PUNTS
CB Hospitalet	(1975-77)	53	412
Areslux Granollers	(1977-80)	64	853
FC Barcelona	(1980-82)	52	359
Granollers EB	(1982-93)	378	5.912
TDK Manresa	(1993-)	177	1.788
TOTAL		724	9.324

PALMARES

- 1 Lliga (FC Barcelona, 1980-81)
- 3 Copes del Rei (FC Barcelona, 1980-81, 1981-82; TDK Manresa 1997)
- 3 Lligues Catalanes (FC Barcelona, 1981, 1982; TDK Manresa 1997)
- Medalla de Plata a l'Europeu de França de 1983
- 28 vegades internacional absolut amb la selecció espanyola

"Em penso que ens podem beneficiar del 'boom' del futbol sense arribar a les seves xifres, però sí superant les que tenim ara."

llor tot i que la cosa important és que la gent sigui conscient que hi haurà algun any que l'equip fallarà, però que serà pel pressupost que tenim, perquè normalment, tot i que no és directament proporcional, sí que té relació amb la classificació final.

—L'estret lligam entre el TDK i la ciutat de Manresa ha estat la clau de l'èxit de l'entitat?

—El fet de tenir èxits ha portat gent al camp i aquesta s'hi ha quedat. Tenir sempre entre quatre mil espectadors i cinc mil és molt bo per a una ciutat com Manresa. Si nosaltres no hi acompanyéssim amb resultats, la gent no vindria i, a més, hi ha un fet molt important, que els manresans, com a esport d'alta competició, només tenen el bàsquet. Recordo que a Granollers amb un cop de cotxe eres a Barcelona a veure-hi uns altres esports, però a Manresa la gent es concentra molt més en el seu esport.

—Va estar al Barça dues temporades (1980-1982) on va guanyar una lliga i dues copes del Rei, però va deixar el club per tornar a Granollers. Fou un pas enrere en la seva carrera?

—Eren uns altres temps i hi havia uns plantejaments diferents. En els temps actuals segurament que hauria continuat al Barça, però aleshores jo havia acabat la carrera d'INEF, tenia opcions de feina i el Barcelona ja era un equip professional al cent per cent, que t'obligava a dedicar-te exclusivament al club. A Granollers, a més, podia jugar els quaranta

"Quan vaig començar a jugar a bàsquet em deien 'xinxeta', perquè era petit, i 'Chichi' deu venir d'aquí. M'ho van posar dos companys de l'Hospitalet, en Franquesa i el Farelo. I no m'agrada, el sobrenom, però la gent no ho sap."

minuts. Vaig sospesar la decisió i me'n vaig anar del Barça. No me'n penedeixo gens, perquè una persona quan pren una determinació ho fa amb decisió i convençut del que fa, com fou el meu cas.

—Un dels secrets més amagats d'en Joan Creus: volia ser futbolista...

—No és ben bé que volgués ser per futbolista, però fins als dotze anys el futbol m'esqueia més que no pas el bàsquet. A partir d'aquí no vaig tenir mai opció de practicar aquest esport perquè al col·legi els equips federats només eren de bàsquet, el meu pare hi havia jugat i tot es va encaminar cap a la cistella.

—Dos tòpics, per acabar: Primer, d'on prové, què significa i com porta el sobrenom "Chichi"?

—Quan vaig començar a jugar a bàsquet em deien "xinxeta", perquè era petit, i suposo que deu venir d'aquí. "Chichi" m'ho van posar dos companys de l'Hospitalet, en Franquesa i el Farelo. I no m'agrada aquest sobrenom, però la

gent no ho sap.

—Segon, farà els quaranta-dos anys jugant a bàsquet la temporada vinent?

—Ui, em sembla que enguany em negaré a contestar aquesta pregunta. Sempre he dit el mateix: ja en parlarem a final de temporada, vejam com em trobo i decidirem... Però, vaja, jo ara físicament em trobo bé... [riallera amb una certa complicitat].

Jordi Finestres